Anul I. Nr. 19 Cenzurat 4 pagini 3 lei Duminică, 10 Noembrie 1935

ROMÂNIA CREȘTINĂ

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPTĂ NAȚIONALISTĂ-CREȘTINĂ

Director: Sergiu Florescu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Chișinău, strada Regele Ferdinand Nr. 81. Telefon No 53

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . 200 lei
Pentru instituții și autorități . . . . 1000 »
Abonamente de încurajare . . . . . după voință

Cuvântul oamenilor noi

Cine sunt oamenii noi?

Acei despre care nu se poate vorbi în Țara Lor. Sunt frați care lucrează la temeliile unei noui Românii:

Azi stăpânesc hoardele acestor bandiți. Ei stau în calea oamenilor noui, ei împiedică încă puțin deschiderea ferestrelor dela casa unde trăesc, tocmai lindică înăuntru e prea multă murdărie.

Nu vor putea lucra multe în dosul obloanelor și prin peșteri. S'a putut acest lucru odinioară, când tâlharii de prin viziuni terorizau secole un popor de muncitori cinstiți dar neorganizați.

Azi sau mâine obloanele vor sbura, iar cioclii Patriei vor rămâne cu rânjetele putrede sub soarele ochilor oamenilor noui, al camarazilor, al fraților de cruce, legați prin sângele înaintașilor, eroilor întru inceputul luptei.

De ce vor fi învinși stâlpii regimului minat de însăși neputința în care se sbate, de imoralitatea în care se svârcolește?

Oamenii noui, ostașii Comandantului pe care speriații democrați nu leau a-i scrie nicăieri numele, fără a ști nenorociții că numele șefului e cu atât mai nepieritor din sufletele, din inimile camarazilor. — oamenii noui zic, vor birui fiindcă felul lor de luptă e unic în analele de istorie politică ale lumii, nu ale scurtului nostru trecut politic.

Oamenii noui au un cuvânt cu totul nou, un cuvânt magic, irezistibil: *cuvântul credinței*.

In locul vorbelor goale, a bătăilor electorale, a beților pentru voturi, a minciunilor demagogice, uzate de „dezorganizațiile" politice dela noi din țară, oamenii noui, camarazii din partidul *„Totul pentru Țară"*, au adus în fața poporului munca reală, construcția utilă de *biserici, mânăstiri, poduri, șosele, diguri, case de odihnă, cruci, monumente*, de-alungul țării, devenită un șantier al muncii tăcute.

N'ați văzut acele trupuri arse de soare, ucei mușchi bruni, — pe care bandiții au atârnat nu de mult lanțuri,—acele piepturi de fier, încordate în creare de opere nepieritoare dela Tisa pân'la Nistru?

Nu i-ați văzut, voinici ca niște umbre strămoșești, înălțându-se falnici în răsăritul soarelui și rugându-se la începutul lucrului, sub ochii *„poporului"* vrăjit de acest *„nou"* fel de oameni, cari, în locul vorbei mincinoase, aduceau *fapta?*

N'ați văzut salutul lor în fața șefilor, a *Șefului? Brațe întinse*. Ramuri de codru secular. Piepturi arămii. Tulpini din codru ruginit de ani și viață nemuritoare.

Oamenii aceștia noui, prin cuvântul lor nou, aceștia și prin acestea vor conduce, oricât s'ar svârcoli regimul vorbelor goale, al veșnicei minciuni și neputințe.

Deoparte o iarbă arsă ce pârâe sub tălpi — *regimul ce moare;* de alta un codru mândru, cuceritor de loc și spațiu — *regimul ce vine.*

Un deputat liberal complice la escrocerii de milioane

— la Jurul escrocerilor avocatului Negoescu.—Se Incearcă mușamalizarea afacerii.—Deputatul Ion Vălușă a Inlesnit comiterea escrocerilor de zeci de milioane —

Am demascat, în numărul trecut, senzaționala escrocherie de 12 milioane, săvârșită de avocatul Negoescu, din București, cu ajutorul mai multor complici, în dauna ostașei nemțești „Pogonești", jud. Cahul.

Intre timp ne-au venit informațiuni că avocatul Negoescu, având concursul d-lui deputat Ion Vălușă, notar public în Chișinău, un oarecare hoteler clandestin Filip Almendingher, care și-a instalat centrul de afaceri în curtea Bisericii Evangelice—Lutherane din Chișinău și o serie de „oameni mari", politicani și funcționari, —a ajuns cu escrocheriile la o sumă mult mai mare decât anunțasem noi.

Astfel au fost escrocate circa 10 colonii nemțești din Basarabia, care, având procese cu Statul pentru expropriere ilegală, au câștigat procesele și daune pentru lipse de folosință în timpul litigiului cu Statul.

Despre manopperele escrocilor ne vom ocupa cu altă ocazie, de data aceasta întrebăm pe d. ministru de justiție: 1. **Cum se face că, deși există probe de vinovăție, avocatul Negoescu, deputatul Ion Vălușă și Filip Almendingher, încă nu au fost arestați?** 2. Știe d. ministru de justiție că banda de escroci încearcă mușamalizarea afacerei, cu ajutorul unor politicani, cari ocupă demnități în actuala guvernare? 3. A aflat d. ministru de justiție că ginerele lui Almendingher un oarecare Strobel, cutreieră coloniile nemțești și terorizează pe „hoții de pământ gubași", determinându-i să primească câte 2—5000 Lei, pentru a da declarații că „nu avem nici o pretenție față de av. Negoescu", în vreme ce au de primit câte 2—300.000 Lei?

In ce ne privește: nu vom lincia campania de demascarea tuturor hoților, chiar dacă ar fi să „sacrificăm" pe anumiți „aleși ai naațiunei"...

Sf. Arhanghel Mihail

O reclamație către Dumnezeu!

Doamne Dumnezeule! Ziarul *„România Creștină"*, disperat că strigătele desnădăjdulte exprimate prin slovă scrisă împotriva *nedreptăților și fărădelegilor*, răsună în pustiu,—îți adresează următoarea reclamație:

Neamul românesc a ajuns la o grea răspântie. Oameni fără credință, slujitori ai forțelor oculte, au ajuns conducători de Țară. Dreptatea și cinstea au fost înlocuite cu fărădelegi și hoții Cine se ridică și protestează împotriva acestor stări anormale, care duc Neamul la pieire, este prigonit, schingiuit, arestat, asasinat...

Românul băștinaș a ajuns sclav al jidovimei perazitare, care, datorită slăbiciunei oamenilor zilei din serviciul Internicului, a acaparat toate izvoarele de bogăție și câștig ale acestei Țări; *comerțul, presa, proprietățile urbane și toate arterele de viață ale românilor au ajuns în mâini păgâne de jidani!*

Recentul Jurnal al consiliului de miniștri, prin care se autorizează funcționarea unei societăți jidovești *„The Jewish Colonization Association"*, dă posibilitatea jidanilor să cumpere pământurile țăranilor români, spre a fi colonizați fiii lui Israil. Aici e cazul să-Ți arătăm, Doamne, că țăranii nu se pot împotrivi colonizării jidaice pe pământul strămoșilor lor. 1. *Bieții țărani români, bicuiți de toate mizeriile posibile ce s'au abătut asupra lor, sunt nevoiți să-și vândă ultima palmă de pământ pentru a-și hrăni familiile muribunde de foame;* 2. *Țăranul român, datorită vitregiei timpurilor, a fost ținut într'o stare de infinerie, aga că nu este capabil să-și găsească SINGUR mijloace de a se salva din ghiarele jidaice; intelectualii în cea mai mare parte, și-au dat mâna cu jidanii, determinați de interese meschine, și, conștienți sau inconștienți, sprijină iudaismul să acapareze averile băștinașilor.* 3. *Sistemul diabolic, cu bâtuta și insețdciune, întrebuințat de „neamul ales", face numeroase victime între țăranii noștri, ajunși la disperare din cauza sărăciei generale.*

Așa stând lucrurile, *Te rugăm, Doamne, trimite judecătorii cerurilor (l'am profera pe Arhanghelul Mihail)* să pedepsească pe toți aceia, cari, ajunși în situații de conducători, nu-și lac datoria, ci, dimpotrivă, sapă la temelia Țării și a Neamului, pactizând cu cei mai Inversunați dușmani ai creștinismului: *JIDANII!*

„România Creștină".

Comuniștii și democrații

Nicăeri nu poți sezion mai bine pericolul comunist ca în orașul nostru, căci nicăeri nu cred ca acest curent să se sloie mai în largul lui decât aici. E un climat moral care le prieste de minune. Dacă se întâmplă ascesori să cezi un convoi din aceste „cărți roșii"—exportat de la pluhoc de jandarmi—faptul e atât de banal—atât de obișnuit, încât nici nu atinge măcar atenția cuiva. Sfârșitul îl poți anticipa cu precizie: nebiirea, sau în cel mai rău caz o pedeapsă care nu duce la nici un rezultat serios. Procesul care se judecă aiteie acestea în Consiliul de război reactualizează acest pericol, care amenință permanent Statul acesta locăpuit pe mâna unor șnapani democrați, cari înțeleg să-ți pună căluș în gură atunci când îți exprimi un sentiment legitim pentru această Țară, dar nu înțeleg că trebue să curme odată cu această indiferență condamnabilă față de celace într'adevăr constituie o mișcare de destrămare și distrugere. — Nu mi-am putut stăpâni un sentiment de revoltă atunci când am văzut, în numărul compact de martori aduși la procesul acestor comuniști, și grupuri de țărani. M'am întrebat ce legătură, poate să aibă acești moldoveni cu acești lăgăreți pistruiați? Ce atitudine înțeleg să ia acești domni democrați cărora le incumbă datorie supremă prin situația pe care o dețin—de a apăra acest stat? Ce face acești domni exceslv de zeloși atunci când e vorba de o manifestație naționalistă cu acești criminali cari pervertesc sufletul țăranului român, care evident că habar are de fondul faptului în care este implicat să depuie mărturie? Oare nu-și dau seama că dacă și acest țăran — element de bază — în ființa cărui se ascunde Și-cuul virtualității nterelizate ale acestui Neam pervertit? Inseamnă suprimarea definitivă a poporului român? Înțeleg că prin aceste întrebări nu lac altceva decât să vă recomand niște oameni pe care deja îi cunoșteți.

Indiviiii sereștia — cari formează majoritate conducătorilor democrați — evoluții de transbolna împrejurărilor în postura ile pe care le ocupă,— tipuiți de acea capacitate interioară care îți dă putința de a le achita onorabil de obligațiile pe care poatul ce-i deții le implică,—nu reușesc să facă altceva decât să-și exteriorizeze vidul și prostia. Decizia și ordinele lor sunt snapoda, deaceia și măsurile lor sunt inelicace. Aș vrea să se țină seama; nu remare în acești oameni lipsa unei competințe profesionale —ci acel vid moral—aceste lichelism de slitină spelă ce caracterizează esențial pe un democrat. Pentru ei na există idealuri obiective. Nu există în sufletul mănăitul dorința de a sluji interesele acestui Neam. Nu vei descoperi nici măcar un infim spirit de sacrificiu pentru binele celor mulți—celor flămânzi,—Pericolos pentru ei e celace atinge interesele lor personale. Tara cu toate nevoile ei—cu durerile ei—un basm care emoționează pe tineri—A face politică, pentru ei înseamnă a considera totul un mijloc pentru ascensiunea propriei tale persoane. Nu vedeți ce alarmă pentru ecs manifestație dela 14 Noembrie? Spaima lor ces mare e că pierd puterea. Nu că duc la prăpastie o țară mesilă să înflorească. Unde e aceea conștiință superioară care să dictaze unui șef de guvern să se retragă atunci când nu mai e în stare? Unde e acel scrupul moral, care să pecetluiască gura acestor oameni înrăiți, de a mai spune trăsnăi și lucruri imposibile, de vreme ce s'au dovedit inutili grupăi, exercoți? Și după toate astea-mă întreb acum: în sfârșitul acestor rânduri: cum de mai pot exista tineri în această Țară care nă rămână sepărători—nemobilizați intr'un bloc—cum de mai pot rămâa această lume murdară—cum de nu se holărăsc odată — să lichidăze deliciile cu acele sfârșuri.

Eu cred în puritatea și avântul sublim al tinereții.

Gheorghe Arghiropol

Almanahul ziarului „România Creștină" pe 1936

La 1 Decembrie se pune în vânzare Almanahul ziarului **„România Creștină" pe anul 1936.**

Cine dorește să aibă acest Almanah, care va fi o oglindă a activității tineretului constructiv în taberele și șantierele de muncă, să-i comande din timp; **din lipsă de fonduri, nu putem tipări mai multe exemplare decât avem comandate.**

Prețul unui exemplar, Lei 30.

Depozitarii și librarii au un rabat de 25 proc.

Banii vor fi expediați pe adresa: **„Romînia Creștină" Chișinău, str. Regele Ferdinand I, Nr. 81.**

Naționalismul politicianist

Acum câtiva ani, mă îngrozea gândul că ași putea vedea, într'o bună zi, pe un camarad de luptă, pe un ostaș al **ordinei providențial**, bătându-se la o întrunire cu pumnii în piept, strigând **„jos jidanii"** și cerând puterea cot în cot cu **Mihalache**, cu **Madgearu** și cu alți demagogi democrați. Abia intrasem în urlasa mișcare de transformare a Romănlei, — pe calea unei adânci revoluții sufletești,—și ochiul minții mele e bila își deschisese pleoapele, pentru a putea cerceta lainele puterii ce isvora din sufletul **unui om** și unea din ce în ce mai treinic lineșii românesc, într o frățietate — bazată pe o credință neclintită. Nu puteam să fac un discernământ complect. Insă, din primele zile de cercetare a vieții de cuib,—pe care mi-o inchipuiam așa cum o descriau dușmanii: **complotistă, pătată de holărîri nedemne** etc.,—mi-am potolit sclerea sufletească dela un limpede isvor de iubire camaradereascăde care azi nu m'ași mai putea lipsi.

De atunci și până astăzi, nu de puține ori m'am întrebat: **la care partid politic găsești această iubire?** Sau mai mult: **care șef de partid dă ordin partizanilor, așa cum ne'a dat și ne dă mândrul nostru,—**

Care definător de destin ne a spus vre-odată celor ce-l urmau: **n'aveți voie să țineți discursuri, n'aveți voie să întrebuințați în activitatea voastră mimic dela politicani, n'aveți voie să faceți înfruniri, n'aveți voie să faceți poporului promisiuni, n'aveți voie să legați polemică, și—culmea,—n'aveți voie să chemați partizani în mișcare?** Spun drept, atunci când am luat cunoștinți de toate acestea, mă întrebam nedumerit: **dar cum o să activez?** Răspunsul mi-a fost dat nu după mult timp: prin demnitate în viața ta de luptător, prin mersuri în ordine și prin muncă în șanțiere și înlabere.

Astăzi, nimeni nu mă necaz pe mine, fiindcă am fost capabil să șovăiesc cu gândul, atunci când am făcut primii pași alături de vulsanii luptelor temeștiere și dreptății, din Țara putregăsului, minciunei și corupției. **Ce-ași face eu astăzi, dacă ași fi urmat pe A. C. Cuza, ori pe alții? Unde m'ași fi dus când șefii lerarhici mi-ar fi dat ordin să merg în Capitala Țării și în umbra uriașelor palate ticlănești să strig ca un caraghios „Jos jidanii"?** Mă îngrozește imaginea sufletului meu, care s'ar fi retras într'o bună zi, într'un colț de mizerie, cu aripile frânte.

Tineri cari au luptei ani de zile sub stindardul cuzismului, vin astăzi și-mi spun mie, un om, care este **și omului providenial** ostaș al **ordinei providențiale**: **„dragă prietene, mă doară inima când văd că sfinteele crezuri naționaliste sunt târâte în noroiul politicianist al „moțiunilor", voștia de la colțuri de stradă de toți gură-cască, ai demagogilor și ai murdăriilor de tot felul; nu credeam niciodată că naționalismul pentru care eu mi-am dăruit tot ce avem mai bun în min să se politicianiteze"**

Mulțumesc lu Dumnezeu că m'e oprit să mă abat pe căi greșite. Intotdeauna mă despart de acești foști prieteni ai mei,—cari s'au visat vulani, ler asăzi au ajuns niște cârpe cu care niște interesați șterg praful lojilor francmasonice și obloșesc murdăriile partidului liberal—cu fâcilile mă dreiet aprinse în ochi.

Vin apoi la masa mea de lucru și deschid biblia luptelor noastre. **Găsesc acolo mândrie, demnitate, cinste, curaj, muncă în tabere. Gândurile se lovesc ca oțelurile țărănăcoapelor și scriu cu roșu de foc și sânge: Jertfă. Jertfă dezinteresată, pentru sondarea calităților ce fac în sufletul poporului român, pentru valorificarea lor și pentru ziditea unei Romănii noui.**

Și mă ridic cu putere, les afară, privesc din prispa casei cerul și nemărginirea, și cu lacrimi în ochi, rog pe Dumnezeu să păzească pe acei care e inemii să solvese Neamul românesc dela pieire, de toate primejdiile și de toți dușmanii.

Constantin I. Goga.

Române, în țara ta, cât timp vei mai fi rob?

Nicicând conștiința unui neam omenesc, sau a unui popor, n'a fost atât de indolentă, atât de nepăsătoare, atât de lașe și atât de absentă cum este conștiința actuală a neamului Românesc.

Istoria, de când cunoaște cele mai simple și cele mai primitive organizații sociale pe această planetă, n'a cunoscut până azi un alt popor care să fie mai desinteresat de propria-i soartă și aproape cu totul nepreocupat de de viitorul neamului său, viitorul generațiilor de mâine.

Neamul românesc, în acest moment, este aproape în întregime rodus de un mare exces de bunătate, de o îngăduință *nelimitată și de o toleranță nesocotite*. Prin Neamul românesc eu înțeleg populația acrasta românească de pretutindeni, condusă de nenumăratele grupări politice, străine cu totul de interesele și de nevoile ei, sau preocupată, clipă de de clipă, din *zori* și până în noapte, numai și numai de interese personale.

Conducătorii aceștia, cărora li se încredințează o misiune atât de grea, că oameni pătrunși de simțământul conștiincios al datoriei nu vor avea timp nici cel puțin să doarmă de atâta grije, sunt preocupați de banchete, de serbări, de petreceri la cari se invită unii pe alții, de discursuri, de aranjarea situației lor, a copiilor, a nepoților și a strănepoților, de voiajuri, de afaceri în stil mare de comisioane, de orice, în timp ce de soarta populației nu se ocupă decât numai *perceptorul și jandarmul*.

Și atunci, te întreb pe tine, Române, de pretutindeni, cât timp îți vei mai duce povara aceasta? *Grea povară*. Știu și eu cât e de grea. *Și eu te văd mereu cum zi de zi, îți slăbesc puterile. Te văd bolnav, te văd slăbit de amar. Te văd de multe ori răpus de această greutate în floarea vârsei.*

Eu te-am văzut mereu muncind din noaptea dimineții și până în noaptea târzie a serii, brănindu-te cu un colț de pâine goală, sau cu o bucată de mămăligă rece. Și din jertfa aceasta, din sacrificiul acesta sfânt al muncii tale, tu nu te-ai împărtășit niciodată. Nici familia și nici copiii tăi.

Ești o albină care nu știi altceva decât să muncești și să aduni. Te duci... Colinzi câmpii în lung și în lat... Treci peste văi și peste dealuri... Răstorni pământul: îl frămânți... Și culegi... Te urci, sus de tot, chiar până în cer, de ai putea, ca să culegi și de acolo, nectarul florilor bogate, ale munților tăi de mur și îl depui până la ultima picătură în stup...

Când primul muncitorului a ajuns azi este stăsiat de niște baiți străine, cu niște burți mari, de forma a unor butoaie fără funi. Și aceste baite, din neamul lui Hamandiă, se hrănesc din rodul sfânt al muncii tale.

Iar pe tine, Române, te-am văzut întotdeauna nemâncat, gol, dormind în câmp pe bulgări de pământ, sau pe pietrele. Te-am văzut în timp de toamnă sau de iarnă zdrențuros și ashțire îmbrăcat, dormind cu capul pe târnocop sau pe lopată, pe marginea șanțierului la care lucrai. Te-am văzut pela toate colțurile cu picioarele înghețate, cerșind, cu mâna întinsă, o bucată de pâine, în timp ce pe lângă tine zburau cuconi străini, în mașini de forma broaștelor țestoase, tolăniți în mătăsuri scumpe, lăsând în urma lor, ca o batjocură a mizeriei tale sunetul dispreluitor al radio-ului, care-l însoțește în tot locul.

Copiii tăi, i-am văzut, plângând de foame, mâncând odată pe zi, o coajă de pâine uscată sau de multe ori o bucată de mămăligă goală.

Eu te-am văzut pe tine, în țara ta, muncind ca un rob la niște oameni cari nu semănau cu tine, nu vorbeau limba dulce a neamului tău, nu aveau nimic din obiceiurile, din cultul Neamului tău. Niște oameni urâți și cu suflet veninos...

Și eu te-am mai văzut rob al unor oameni cari te amăgesc cu vorbe și te cumpără cu promisiuni, sau cu un galben pe care ți-l dă azi și ți-l ia mâine, înzecit, prin impozite.

Da, Române, tu nu știi că, în țara ta, ești slugă la doi stăpâni: la străin și la politician.

Și eu te întreb pe tine: În țara ta, care poartă munți de aur, cât timp vei mai fi rob? În țara ta, unde câmpiile sunt o mare nesfârșită de aur, cât timp vei mai munci pentru străini? În țara ta, unde pe văi șerpuesc râuri ce poartă comori de bogăție, cât timp vei mai fi nepăsător? În raiul acesta al țării tale, Române, unde pretutindeni sunt isvoare nesfârșite de bogăție cât timp vei mai fi rob la doi stăpâni?

Dar nu, să nu-mi răspunzi mie.

Răspunde în fața conștiinței tale, dacă nu ai vândut-o și pe ea, sau dacă nu ai băgat-o slugă la unul din cei doi stăpâni.

D. Belchiță Olimpiu

„Totul pentru Țară"

— În Valea Jiului —

Camaradul **Ion Mărgineanu**, care este însărcinat cu organizarea partidului **„Totul pentru Țară"**, în Valea Jiului, a făcut mai multe vizite în comunele mai de frunte ale regiunii, în vederea formării de cuiburi.

Cu aceste prilejuri s'a constatat că numărul **„simpatizanților"** pentru partidul **„Totul pentru Țară"** este mare.

Ceeace nici nu e de mirare, căci toată lumea se simte apăsată de mizeria vieții pe care o trăim.

Muncitorimea împovărată de familii numerosse, este exploatată de capitalul străin sau înstrăinat.

Plugărimea lipsită de ajutorul și îndrumarea Statului, a ajuns la sapă de lemn.

Comerțul și meseriile sunt lăsate în mâinile străinilor și mai ales în ale jidanilor, cari, în special din comerț, au făcut monopol jidovesc.

Din această stare, scăparea nu va veni dela partidele democratice, cari s'au perindat la cârma țării dela războiu încoace și cari s'au ținut numai de afaceri din, cari nicicând n'au lipsit jidanii, că astfel țara a fost păgubită neîncetat.

Scăparea poate veni numai dela o mișcare tinerească, care să înțeleagă răutatea vremurilor în cari trăim și care să aibă și îndrăzneala și puterea de a dărâma tot ce e putred în această țară, iar pe locul curățit de ruine să zidească o țară nouă, în care Românul să fie stăpân și în care să fie silit tot omul să muncească cu însuflețire și eroism, pentrucă din munca încordată a tuturora — tot mai mulți oameni să poată trăi o viață omenească.

Mișcarea tinerească, care va face aceste îndreptări eroice, este partidul **„Totul pentru Țară"**.

Lumea începe să cunoască tot mai bine acest partid și de aceea numărul celor care îl simpatizează crește neîncetat.

Un lucru însă trebue să amintim și anume că nu se înscriu ca membri toți cei cari simpatizează partidul. Cauza e că cei mai mulți sunt funcționari la **Stat**, ori angajați la **societăți particulare și la patroni**, cari nu văd cu ochi buni progresele partidului **„Totul pentru Țară"**.

Dar acești oameni, deși rămân simpli „simpatizanți" neînscriși în partid, ei sprijinesc în toate împrejurările organizația și propagă ideile mișcării.

Ion C. Golea

Chemare

Cine crede în dreptate
Și'n puterea - acestui neam,
E păcat să stea de-o parte
Lăsând țara la dușmani!

De cei lași n'avem nevoe,
Hoții noștri's dintre ei,
Dac'ar fi să-i dăm de-o parte,
Am găsi destui mișei!

Își vor lua o plată bună
Cine-alăluri de străini,
Au mușcat din țara asta,
Iдal avan ca niște câini.

Nu învingem? Suntem tineri?
Asta vor, și-o spun cei proști!
Vom învinge, vom învinge,
Căci avem martirii noști!

Şt. Petcu—Rășinari

Suntem prea toleranți!

Intr'un ziar, mai zilele trecute s'a relatat un fapt cunoscut încă demult, totuși pentru unii poate prea puțin alarmant. Privitor cu durere vestea că frații noștri români sortiți să-și spulbere speranțele în penitenciarul Statului maghiar, nu le sunt îngăduite nici cele mai firești dintre drepturi, aceea de a-și spune în biserică rugăciunea în graiul lor curat și a-și învăța în această limbă scumpă a țării lor dorită.

Și tot acel ziar în nu știu care zi, arată gestul odios al unui mare magnat ungur de prin ținuturile Ardealului, care văzând un grup de tinere vlăstare românești însoțite de descălțul lor, trecând peste întinsele sale terenuri, repede ca un turbat întorcându-i din cale și strigând în gura mare către însoțitor, că nu poate suferi picior de valah să calce pe moșia sa.

Pe când atitudinea autorităților maghiare față de frații noștri aflați sub stăpânirea lor, e mai mult decât o nedreptate, o durere strigătoare către cer, orice ungur locatar român, de prea multă libertate ce i se acordă, devine un **atot puternic** asemeni celui din exemplul de mai sus.

Așa a fost Românul întotdeauna. A căutat prin bunătate și îngăduință să dea cea mai evidentă dovadă că Neamul lui dispune de calități cum numai puține dintre popoarele pământului le au la fel ca el. Și a reușit să facă, căci a proteja elementul unui Neam ce ți-a dorit cu patimă pieirea în orice timpuri și împrejurări, a le purta blând, m ă r e ț și nobil cu cel mai înverșunat dușman al tău, nu e lucru ușor, dar el, acest popor român, în sufletul căruia se'nmormântează orice suferință fără act de pregeț, fără răsbunare, a făcut'o și o face încă.

Dar ce folos de toate acestea când prin ele nu reușește decât să și facă întotdeauna răul cel mai mare, din care vine, cel mai de temut pericol...

Am fost prea' ospitalieri față de orice venetic. La sânul țării noastre s'a alăptat oricine a vrut. Industria noastră, bogăția solului și a subsolului au devenit avutul celor pe care i-am ocrotit cu milă, ca buni creștini ce suntem.

Și acum o întrebare?

Până când atâta somnolență?!...

Se pare că răsunetul celui din urmă ceas ne va trezi din somn. S'apropie clipa decisivă. Am tolerat destule, am devenit ridicoli cu bunătatea noastră excesivă. De azi încolo, nu mai merge. Pe tot ce e al nostru, vom deveni stăpâni. Celor ce vor averi strânse, prin sudoarea feței noastre le vom ridica mărețe ghilotine, le vom da de toate îndeajuns, căci la nevoie vom învăța și noi să răsplătim nelegiuirile cu moneda meritată. E timpul să purcedem la fapte, căci prea ne am iluzionat de elocvența vorbelor deșarte.

Tineri de pretutindeni, generație de mâine, nu uitați de marea voastră răspundere. Pe voi, pe faptele voastre se clădește o nouă Românie.

D. Crețeanu.

Baptismul, comunism religios

Secta raționalistă—baptismul, care se răspândește din zi în zi mai hotărît în Țara noastră, ne este puțin cunoscută și de aceea poate fi și mai primejdioasă.

Prevenim că vorba va fi de baptismul din Rusia pentrucă baptiștii noștri încă n'au arătat adevărata lor față.

Deși baptiștii se stărue să dovedească, precum că baptismul este o mișcare pur religioasă, atitudinea și în parte activitatea lor, e la îndoială.

Toate vorbesc, că sub masca religioasă zace cu totul altceva. Acest „altceva" ni-l arată aproape toți misionarii ruși însemnați cari de acord, dovedesc că baptismul urmărește scopuri social-politice comuniste. Chiar și baptiștii nu tăgăduesc aceasta.

O deplină caracteristică a baptismului o găsim în raportul prefectului județului Elisavegrad din 22 Noembrie 1890, către guvernatorul Hersonului: „Baptismul, zice prefectul, e primejdios nu numai pentru credința ortodoxă, dar e dușmănos și împotriva organizației statului, din cauza deosebitelor străruințe ale conducătorilor baptiști, pentru scopul recrutării prozeliților din mulțimea țăranilor și din orășenii inculți, și din neștiutorii de carte, în a falsifica tâlcuirea sfintei Scripturi și a deduce din principiile religioase ale credinței creștine silogisme social-politice, false, cari submineazăă la rădăcină forma existentă de societate și Stat". (*Materiale*, Episcop Alexie de Cazani, No. 273 pag. 383).

Despre cari idei social-politice e vorba?

Chiar anabaptiștii (vechii baptiști) în simbolul credinții lor au introdus punctul următor: **„fiecare societate religioasă, în care nu s'a stabilit între credincioși comunizarea averilor, este adunare de indivizi nedesăvârșiți, ce s'au îndepărtat de legea iubirei —** sufletul creștinismului". (Idem Nr. 307, pag. 504—505) Oare nu Insuși Hristos a spus, că El nu este împărțitor de averi? (Luca XII, 13—14). Așa va spune creștinul adevărat.

Și acest punct a ridicat atunci o mare răscoală sângeroasă, cunoscută tuturor.

In vremea de pe urmă, fondul învățăturii baptiste îl destăinuește fân urit cunoscut baptist—misionar V. Ivanov, în revista baptistă, scrisă în limba rusă „Baptistul" (Nr. 18 din 1909, pagina 4).

Iată ce scrie: **„Toată averea noastră**, în afară de acea necesară pentru existență proprie și a familiei, trebue închinată Domnului, capitalul fiind predestinat pentru împărăția duhovnicească a lui Hristos". Se vede vede că Ivanov cunoștea și „Capitalul" lui Carl Marx, de care nu este nevoie în împărăția lui Hristos.

„Dospitura individualismului, mai scrie Ivanov, mulțumită creștinismului, s'a desvoltat până ce clasa mănchorească n'a căpătat drepturi politice, egale cu ale aristocrației și burgheziei; însă această egalitate are puțină însemnătate, odată ce inegalitatea economică ține omenirea în robie" (Baptistul, No 18, pag. 8, din 1909).

Ivanov — misionarul nu cunoaște de loc cuvintele lui Hristos: „nebune sufletul tău în tru această noapte vor să-l ceară dela tine"..

Cum se falsifică sf. Scriptură, vom aduce numai un exemplu, care aruncă o deplină lumină asupra întregii propovăduiri a „misionarilor" baptiști din „casa evangheliei".

„Hristos ordonă, zice Ivanov, ca muncitorul, care a lucrat numai o oră, să primească plată egală cu a aceluia care a muncit toată ziua". Ibidem). Credem că înșiși muncitorii n'ar primi această prostie, care inegalizează munca.

Incă în anul 1869, Arhiepiscopul Dimitrie al Hersonului, în raportul său către sf. Sinod, scrie **că baptiștii urmăresc țeluri comuniste**.

In alt loc găsim: **Baptiștii ruși neagă proprietatea individuală, propovăduesc avutul comun"**. (V. Scvorțov) **al doilea congres misionar din Moscova** 1891, pag. 34).

Mi se pare, că nu mai este nevoie a aduce citațiuni din scrierile misionarilor pentru a dovedi că baptismul rus este o mișcare cu caracter politic.

De aici și reese ura baptiștilor împotriva așezămintelor lor divine cât și a celor omenești:

Biserica creștină, după baptiști, e o capiște păgânească și alte asemeni batjocuri, **semnul crucii—pecetea lui Irod, clopotele—răgetul vacei, antiminsele—pelici** (Alexandru Vedenschi p. 123) preoții—călăi, cărturarii, judecătorii civili—păgâni, autoritățile administrative—„stăpânitorii întunericului veacului acestuia", clericii—duhurile necurate" (Materialele misionarilor Lobov, Nedzeluițchi, pag. 187—189, 207 și 208.

Intreaga lume cunoaște, că prozelitismul baptist se face cu banj veniți din străinătate. Acești „treizeci de arginți" produc amînteală în lumea nevoiașă, mare pagubă fac în vreme de nenorociri obștești, foamete și altele.

Pentru a paraliza negustoria americană, unii din misionari propun înființarea de instituții de binefacere pe lângă biserici. Aci va trebui să vină în ajutor și statul interesat. **Pr. N.A.M.**

Am onoare

Să mi se ierte brutalitatea sincerității. Am oroare de aceste două cuvinte, pe cari le aud pronunțându-se de atâtea și de atâtea ori în fiecare zi: „Am onoare"!

Oameni cari batjocoresc zilnic de mai multe ori prin înjurături murdare tot ce este sfânt: Crucea Domnului și Biserica Lui cu sfintele ei taine, pe Maica Domnului și chiar pe Insuși Creatorul și Susținătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și al celor nevăzute și nedescoperite încă de „știința" omenească, pronunță totuși cu nerușinare: „*Am onoare*"!

Oameni cari se tăvălesc ca porcii prin toate mocirlele desfrâului și poartă în permanență în trupurile lor armele vieții desfrânate: gonococii și spirochetii boalelor venerice, pronunță totuș cu candoare: „*Am onoare*"!

Oameni cari zilnic calcă în picioare în modul cel mai brutal sentimentul de dreptate, de onoare și de demnitate al altora, pronunță totuși cu îngâmfare: „*Am onoare!*

Oameni politici amestecați în afaceri urât mirositoare, despre cari scrie cu litere mari toată presa cinstită a unei țări și de care e scandalizată toată populația unei țări, pronunță totuș cu nerușinare: „Am onoare"!

Oameni cari jefuesc [illegible] public pe care sunt [illegible] (și plătiți) ca să-l administreze cu cinste, cari luă de [illegible] „cu acte legale", încă [illegible] pielea contabila și [illegible] nu numai „legalitatea" [illegible] legale", ar avea onoarea [illegible] re în pușcărie, pronunță cu îngâmfare și nerușinare [illegible] onoare"!

Mulți, foarte mulți din [illegible] cari sar ca mușcați de [illegible] când le zgândără cineva [illegible] numita „onoare", se [illegible] zefeclesc provocând la [illegible] sau alergând la avocați [illegible] deciși cu procese de [illegible] nie, în realitate nu-și apără onoarea (căci nu poți apăra ce nu ai) ci își apără [illegible] tele. Cei cari au îndrăzneala să le sbârlească penele „onoarei" de fapt n'au atât nimic [illegible] noarea lor, ci au îndrăzneala să îndie fără milă în [illegible] catelor lor.

Ei însă își apără [illegible] tate păcatele, numindu-le „onoare".

Dacă toate acestea [illegible] pacă cu onoarea și onoarea ele, apoi blestemată să fie [illegible] rea!

Am oroare de onoare [illegible]

Eftimiu [illegible]

„Studențimea și idealul spiritual"

— Conferință ținută de d-l prof. Radu Gyr în cadrul ciclului cu același nume, organizat de Cercul Studenților Doljan —

Am citit cu vie satisfacție, această carte mignonă, dar plină de sensuri și adâncimi a eminentului poet și naționalist, prof. Radu Gyr, primind o ca pe o sinteză mărturie a unei generații, al cărei „*exponent de bază*" e, după cum chiar autorul susține: studențimea. Cartea este o lămurire a înțelesului ce ridic conținut de conceptul „ideal spiritual" din punct de vedere dogmatic, înșiși infailibil de noua generație.

Intre chestiunile preliminare puse aci, se face o comparație între „*Tânărul de ieri și tânărul de azi*", scoțându-se în evidență importanța acestui „*ideal spiritual*", îndeosebi pentru studențime, care e scutită prin acesta de confuzie și obscuritatea unor aspirații lipsite de directivă ca ieri.

Tânărul de ieri se caracteriza să cum am spus prin, aspirații fără axă, având o „*substanță spirituală*" care „*să geia să se deschidă receptivă unui ideal naționalist, dar încercând prin aiudarea unei etice noui, revolte, „era" incapabil de intensitate reacționară*" (pg 3).

Tânărul de azi e tocmai inversul. Transfigurat de „marea găsire de sine", a reușit să concentreze aspirațiile în jurul unui ideal care a transformat ori aderențele solitare în omogenitatea colectivă a unei generații, capabile de eforturi reacționare.

Foiletonăm ușor paginile cari privesc „*Cauzele care au ținat tineretul departe de un ideal comun*" și „*Permanența idealului în întreg trecutul*", unde în deosebi se sesizează continuitatea de esență, a „*Idealului spiritual al studențimii*", creator al unui specific tip eroic. Foiletonăm zic, ca să prindem miezul.

Idealul spiritual e un imperativ. El se impune studențimii, căci „*trăim o mare epocă istorică*" E soluția de rezolvare a crizei [illegible] *democrației și „republic*[illegible] produsul unui „*mom*[illegible] *ne iesită înai*", ci crea[illegible] o reconstrucție a va[illegible] nești, cu energia [illegible] neamului „*conceptul* [illegible] *tânăr pluia dărzeni*[illegible] (pg. 4).

„*Aspectele speciale a*[illegible] *spiritual sunt trei: 1)* [illegible] *noul; 2) idealul națion*[illegible] *cultural și artistic.*

Idealul unei elite [illegible] a) reacția împotriv[illegible] noua ierarhizare a[illegible] c) fuziunea dintre c[illegible] citor; d) identifica[illegible] litatea creștină și [illegible] tului.

Idealul național [illegible] valorificarea aut[illegible] și disciplinarea [illegible] Românului la el [illegible] rea democrației [illegible] nânimea întreagă [illegible] posibilitatea și [illegible] olate; f) interzice[illegible] străin la ordinea [illegible] rea românului [illegible] flexibil la influen[illegible] fixat pe o axă [illegible] tale.

Idealul cultural [illegible] a) pătrunderea [illegible] turii; b) crearea [illegible] prezentativ-ro[illegible] rea stimei pentr[illegible] românească; d) [illegible] ției prin „*îmbr*[illegible] *țării*.

Cam acestea [illegible] les camera sin[illegible] Singurul omag[illegible] duce, este [illegible] convins pe ca[illegible] *citiți cartea aceasta. E un mare*[illegible] *al nostru, în întrezește drumul* [illegible] *rii de sine". Căci aceasta e* [illegible] *biruinței noastre.*

Studențimea cernăuțeană în așteptarea noului mitropolit al Bucovinei Visarion Puiu

Noul mitropolit al Bucovinei e așteptat de toată suflarea românească, neatinsă de lepra străinismului și politicianismului. In timp ce politicianii, cari de pe acum se simt deposedați dela Fondul Bisericesc, au început a scorni fel de fel de calomnii pe seama noului mitropolit, studențimea vede în noul mitropolit, omul ce care Bucovina va reîncepe glorioasele vremuri de cultură și demnitate românească pe care le-a trăit sub Andreevici - Morariu. Cunoscut din faptele făcute într'o eparhie săracă cum e cea a Hotinului cari întrec totuși ceia ce s'a făcut de către bogatul Fond Bisericesc, pentru Școala și Biserica bucovineană, Visarion Puiu era singurul mitropolit, așteptat de către studențime. Studențimea a ținut să demonstre acest lucru, atunci când episcopul Visarion Puiu, se afla în Cernăuți cu ocazia înmormântării mitropolitului Nectarie. Studențimea care pleca la Congresul ei dela Suceava, manifestează în gara Cernăuți pentru Episcopul ctitor de sfinte locașuri și rânduieli în dreptate, primindu-i binecuvântarea pentru congres. Acum când vine cu mătura cea nouă pentru Bucovina năpăstuită de străini și de nemernici, studențimea se vrea binecuvântată și condusă spre neînfricate începuturi de ridicări din temelii și așteaptă cu sufletul și trup pentru onor.

Marile naționalist I. Găvănescu la Cernăuți

Trecând prin Cernăuți, [illegible] noscutul profesor ieșan și [illegible] mai mare pedagog român [illegible] Găvănescul, membrii partidului „Totul pentru Țară" i-au făcut grandioasă primire la sediul partidului. D-l prof. Găvănescu însoțit de vrednicul său elev [illegible] Nariy, și de d-l T. Brăileanu cel mai mare sociolog român ambii profesori la Universitatea din Cernăuți, a promis să vie pe la Cernăuți, pentru a ține o conferință și a face cunoștință mai deaproape cu naționaliștii români cernăuțeni.

Prin naţionalism spre triumful creştinismului

O indiferenţă patologică ne-a cuprins dela un timp încoace, încât, fapte importante şi lucrări incalculabil dezastruoase viitorului acestei ţări au trecut neobservate de noi, prin fabrica Parlamentarismului-Democratic.—Am asistat cu braţele încrucişate pe piept, ca ţapele la răscruci de drumuri, până când guvernanţii diferitelor partide politice ne ipotecau ţara, ne înstrăinau averea moştenită dela strămoşi şi mărită prin sacrificiul a 800.000 de eroi.—Am stat impasibili şi nu ne-am dat seamă decât acum când a ajuns cuţitul la os.—Lipsurile se resimt din ce în ce mai mult, nemulţumirile s'au înmulţit şi o fierbere acută domneşte între ţărani şi intelectuali, pluteşte ceva în aer, ce vesteşte un apropiat cataclism social. Conversiunea şi alte surogate democratice sunt departe de a aduce liniştea şi siguranţa.—Poporul aşteaptă ceva, par'că un nou Mesia a fost anunţat lumii.—Se aşteaptă fapte, căci până când poporul creştin suferă şi trăieşte în mizerie, de abia având bolul de mămăligă spre a-şi potoli foamea, străinii şi jidanii se lăfăesc în palaturi cu ascensor şi maşini cu caroserie aero-dinamică.

Deci, sărăcia nu are caracter general, ci s'a cuibărit ca o vrajă asupra Românului, asupra creştinului.—In timpul acestor frământări sociale, politicienii noştri nu fac alta decât discuţii, fac întruniri însoţite de mese copioase şi ca rezultat cer cor modificarea Constituţiei. Perfect, le ţinem şi noi isonul. O cerem şi noi, dar cum? să se revină asupra monstruozităţii comise asupra poporului român prin modificarea Constituţiei dela 1923, când cei în slujba marei internaţionale au înstrăinat bunurile strămoşeşti ale poporului român şi călcând peste mormintele proaspete ale martirilor Neamului, scuipând pe contribuţia de sânge adusă de ei—pentru mărirea patrimoniului naţional, au încetăţenit şi făcut părtaşi pe cei mai mari duşmani ai Bisericii creştine, pe jidani. Această crimă monstruoasă trebue îndreptată cât mai e timpul, căci de am răbdat toate înjosirile şi nemernicia jidovească, apoi să se ştie că pângărirea moştelor străbunilor noştri, nu o mai răbdăm. Nu vedeţi că au ajuns aşa de obraznici aceşti jidani, încât ne-au făcut ofertă pentru cumpărare de pământ românesc? Humusul îngrăşat de sângele a 800.000 de viteji, să fie vândut la licitaţie? Oare aşa de orbi am ajuns? Toleranţa proverbială a Românului trebue să înceteze şi întocmai cum făceau străbunii noştri în timpuri de restrişte, când îngenunchiaţi pe lespedea altarelor, cereau sprijinul lui Dumnezeu, aşa şi noi astăzi când ţara ni e pusă la mezat şi suntem ameninţaţi cu deposedarea bunurilor sufleteşti, să ne grupăm în legiunea biruitoare a crucii şi, ruşinaţi ca şi copilul cel pierdut, să ne apropiem iarăşi de biserică, să ne aruncăm în genunchi şi cerşind Pronia cerească, sub înalta ocrotire a Atot Puternicului Dumnezeu şi sub semnul sfintei Cruci, să începem deparazitarea României de către ploşniţele păgânismului jidovesc, înălţând steagul triumfal al creştinismului.

Schlosser D. Dimitrie.

Cântaţi!

I.

Cântaţi, căci voi sunteţi solia
Puterilor biruitoare.
Cântaţi şi mergeţi înainte
Pe drumul vostru alb de soare.

II.

Cântaţi, cu glasuri de aramă,
Să clocotească 'ntreg văzduhul,
Să se cutremure pământul
Să se pogoare tainic Duhul.

III.

Şi să-şi întindă o aripă
De-asupra ţării 'ndurate
Să cearnă 'n suflete credinţă
Din slava vremilor uitate.

IV.

Şi de sub lespezi de morminte
Să se ridice pân' la stele
Cei îngropaţi în vis şi în neguri
Ca nişte aspre santinele.

V.

Şi 'n noaptea-ceia destinată
Cu vifor greu şi nor pe lună
Noi să-i simţim cum prin văzduhuri
Ei fâlfâind, încă s'adună.

VI.

Şi 'n lupta 'ncinsă pe tăcute
Când vor cădea de-ai noştri 'nglie
Să se pogoare câte-un suflet
Tremurător, să ni-l învie.

VII.

Ca să sfârşim odată vraja
De chin amarnic şi durere,
S'avem şi noi o ţară a noastră
Şi o zi măreaţă de 'nviere.

VIII.

Şi-un Căpitan, cioplit din stânca
Eternă a munţilor Carpaţi,
Bărbaţi cu ochi aprinşi de fulger,
Femei cu inimi de bărbaţi.

IV.

Şi cântece de ţară nouă
Cu aripi largi de biruinţă
Ca 'n fiecare glas să fie
Un suflet nou şi o credinţă.

Vania Berbescu

AVANTAGIILE *planului* LOTERIEI ROMÂNEŞTI

- Loteria românească este astăzi cea mai avantajoasă din lumea întreagă, pentrucă planul ei a fost întocmit după experienţele făcute în celelalte ţări şi la noi, înainte de războiu şi în ultima vreme.
- Anumite loterii din străinătate dau câştiguri multe şi mici. Altele, dimpotrivă, au un număr foarte redus de câştiguri, dar distribuie sume mari.
- Avantajele extraordinare ale Loteriei noastre de Stat sunt că deşi oferă şanse de câştig la 51,60 la sută din jucători, are şi 35 de câştiguri de peste un milion de lei numai în patru clase.
- Loteria de Stat a României distribuie jucătorilor cea mai mare parte a încasărilor sale, faţă de toate loteriile din străinătate.

CONCLUZIA ESTE SIMPLĂ

Participând la Loterie aveţi posibilitatea uşoară de a vă recăpăta cheltuiala, cu un profit oarecare, rămânându-vă în acelaş timp şansa de a câştiga milioane de lei. Nu există jucător care să nu câştige, dacă nu-şi pierde încrederea.

IATĂ PLANUL Loteriei de Stat: 140.000 LOZURI CU 72.319 CÂŞTIGURI.

Valoarea totală a câştigurilor este de LEI 284.634.560

Pe fiecare sfert de los este lipit un los al Loteriei anexă.

TRAGEREA LA 15 ale fiecărei luni.

ÎN INTERVAL DE 6 LUNI, LOTERIA DE STAT DISTRIBUIE 35 CÂŞTIGURI DELA 1.000.000 PÂNĂ LA 6.000.000 LEI.

UNUL DIN DOUĂ LOZURI ÎNTREGI CÂŞTIGĂ

Cumpăraţi-vă lozuri din vreme.

PRIMA TRAGERE LA 15 NOEMBRIE

Costul unui sfert de los 200.— lei
Costul unui los întreg 800.— lei

Criză şi sinteză

de profesor Ion Mărgineanu

E incontestabil că trăim epoca celor mai adânci frământări, din câte a cunoscut istoria noastră. Este o aşa de elementară şi evidentă constatare, încât, într'o formă sau alta, acest adevăr se repetă până la suprasaturaţie, de către toată lumea. Nu există ins, care prin intuiţie sau logică, să nu fie sensibil faţă de epocala încleştare între o lume care va dispare şi una care acum se cristalizează. Noi trăim un interval de tranziţie istorică, dela o fază la alta. Trăim sfârşitul unei faze şi începutul alteia. Suntem siguri de faza care dispare, dar se pare că nu suntem aşa de siguri de caracterul noueí epoci, de care se leagă şi mari semne de întrebare.

Şi dacă e adevărat ceeace opunea Heggel, că istoria se explică prin trei termeni: **teză antiteză şi sinteză,** atunci omenirea de azi e la începutul **sintezei**. Criza de azi e epocală, pentrucă atinge însăşi temeliile unei ordini a lumii, pentrucă sfarmă stâlpii unei aşezări, atât în ordine spirituală, cât şi materială; pentrucă e o criză de structură. Facem azi **prohodul liberalismului democratic,** cu toate derivatele sale. Ingropăm o lume de valori, inversăm şi schimbăm criterii; disolvăm **o aşezare**, o fostă ordine. Şi fiindcă ordinea implică un principiu de bază în virtutea căruia se stabileşte o ierarhie şi pe care se sprijinesc valorile sociale; înseamnă că principiul de bază al liberalismului democratic şi-a epuizat vitalitatea, că nu mai satisface noulle existenţe istorice ale vieţii.

Individualismul, cu substratul său de natură egoistă, a servit ca principiu fundamental în aşezarea democratică a lumii. Împărăţia lui, agonizează. Pe cât de evidentă este însă agonia individualismului, pe atât de evidentă este şi necesitatea care impune un alt principiu de organizare, care să-i ia locul şi care să genereze noua aşezare, noua ordine şi echilibrul pentru viitoarea fază a istoriei.

Care este acel principiu de bază, care va servi ca şi criteriu de organizare al viitorului? Este cea mai chinuitoare întrebare care face ca omenirea să se polarizeze, de fapt, în jurul celor două principii fundamentale. Pe de-o parte cei care pun la baza societăţii viitoare colectivismului exagerat, **comunismul**; pe de alta, cei cari consideră **naţionalismul corporatist şi creştin**, ca principiul inevitabil de organizare a viitoarei faze istorice. Stau faţă în faţă două mari criterii pentru viitorul lumii. Criterii, care fără îndoială, se exclud. Obligaţia noastră e atenţia faţă de împrejurările atât de periculoase azi; pentru ca să însuşim pe acela din criteriile de mai sus, care ni se pare mai necesar şi care să soluţioneze în acelaş timp marile probleme ce frământă lumea, sau cum spune D-l **M. Manoilescu**, **„care să satisfacă imperativele secolului nostru!"**

O elementară obligaţie ne-o impune mai ales ca o chestie de metodă, să relevăm care sunt acele imperative. Căci într'adevăr, odată stabilite, urmează dela sine că vom accepta pe acela din postulatele de organizare, care satisface cu cea mai vădită intensitate imperativele prezentului. Vom face acest lucru, în mod succint, în articolele viitoare. Azi ne mărginim, la o sumară paralelă a celor doi magneţi principali, cari, împart lumea în două tabere dând aspectul unui fenomen de polarizare socială, cum n'a mai fost altul de când există omenirea.

După faza individuală a vieţii, urmează cu necesitate faza **comunisto-socialistă**, zic marxiştii, **Karl Marx**, **Engels**, continuaţi prin Lenin şi Buharin, cari au elaborat materialismul dialectic, sau concepţia materialistă a istoriei; în virtutea căreia întregul univers, în toate fenomenele sale, precum şi istoria, se explică prin raportul ce se stabileşte de-alungul transformărilor cosmice, între forţele universului. Forţe cari sunt pur materiale. Deci eliminarea forţelor psihice din univers. Dumnezeu spirit, etc., în concepţia lor, sunt non-sensuri. Iar aşa numitele fenomene psihologice, fenomenele de gândire, de conştiinţă, sunt facultăţi ale materiei. Încât priveşte istoria, ea e explicată printr'o singură lege — materială şi ea — concretizată prin lupta între clase. **„Proletari din toată lumea, uniţi-vă"**, a fost faimoasă formulă, prin care Marx, se adresa în secolul trecut, către aşa numita clasă exploatată. E formula care reflectează bine principiul comunist al dictaturii proletare, prin care vor să soluţioneze marea problemă a timpului. Există, după concepţia comunistă, un singur fenomen permanent, de-alungul istoriei, care rezultă din împărţirea societăţii în clase. Pe deoparte acei cari prin munca lor vitalizează societatea, adică proletarii; pe de altă parte, aceia cari exploatează această muncă. Lupta între clase, luptă între exploataţi şi beneficiari, explică întreaga criză de azi. Şi pentrucă această exploatare se exprimă sub forma capitalistă a statului individualist, rezultă dela sine că trebue colectivizată proprietatea, desfiinţat capitalul şi suprimată clasa exploatatoare. Aceasta se realizează prin dictatura clasei proletare, care trebue să vegheze ca procesul comunizării să nu fie stânjenit de influenţele **„burgheze". Naţionalismul, familia, creştinismul, religia**, în doctrina comunistă, sunt considerate ca forme diverse ale exploatării. Deci, alături de proprietate şi ele trebuesc desfiinţate. Conform acestei doctrine individul va trebui absorbit complect în suprema realitate: **societatea comunistă**.

Faţă de această interpretare a istoriei, se ridică, din adâncurile umanităţii, naţionalismul creştin corporatist. Principiul fundamental al acestei doctrine e solidaritatea naţională, îmbăiată în morala creştină, iar forma sub care solidaritatea naţională rezolvă imperativele prezentului, este statul corporatist.

Naţionalismul e o stare organică, iar familia, nucleul social, care a rezistat tuturor intemperiilor istorice. — Naţiunile sunt unităţi distincte, a căror diversitate se armonizează prin ideia creştină. Omul creator nu poate exista decât sub formă naţională. Chiar aşa numitul umanitarism, nu se poate explica decât sub forma naţională. Naţionalismul şi umanitarismul fiind două noţiuni cari nu se exclud, ci se complectează. Statul **individualist**, conform acestei concepţii, va fi înlocuit cu statul **naţionalist**, organizat corporativ.

Vom căuta, în numerele viitoare, să stabilim imperativele prezentului şi să analizăm cari din aceste două principii de viaţă se va impune cu necesitatea comandată de logica faptelor.

Ion Mărgineanu.
Profesor

Citiţi săptămânal „România Creştină"

Neam românesc!

Te găseşti la o mare răscruce. E ora decisivă. Deoparte te aşteaptă prăpastia pierzării, de unde nu mai găseşti salvare, de altă parte braţe viguroase, capabile de jertfă prestând efortul necesar pentru salvarea ta şi pentru realizarea unei alte **Românii nouă, fericită, taninică şi tare**.

Şi acum, **Neam românesc**, ce prin binecuvântarea Celui de Sus şi prin a ta vitejie deodată dată ai ajuns să stăpâneşti o Ţară mare bogată şi cu de toate înzestrată — nu uita că aceasta este Ţara ta, pentru care tu ai luptat împreună cu cei 800 mii de eroi, al căror sânge este încă proaspăt şi cald sub glia strămoşească şi care astăzi este călcat în picioare, în mod obraznic, şi sfidător de **„ploşniţe străine"**.

Aceste hidoase fiinţe după ce graţie sufletului tău, greşit de cald şi primitor, au ajuns să se cuibărească la sânul tău trăind ca nişte paraziţi, — nimic creind ci numai consumând, iată că astăzi, tot graţie tolerării tale, aceşti hulpani ai sorţii caută să te stăpânească, să te robească şi să te nimicească. Şi tu taci, munceşti cu sudori de sânge şi rabzi... De ce??

Nu simţi tu povara care apasă greu asupra ta? Nu vezi tu Neam românesc, cum prin munca ta nu te ajuţi pe tine, ci serveşti lifteie străine, cari astăzi stau la tine după masă— iar tu eşti slugă—care lucrezi pe afară?

O scumpul meu Neam românesc nu pregeta—ci acum până mai este vreme, trezeşte-te şi deschide larg porţile sufletului tău, obidit şi apărat, şi lasă să intre în el razele luminătoare ale *„cunoştinţei adevărului"*. Acum, ori niciodată, să dai dovadă tuturor tâlharilor de orice neam şi lege, că acest colţ de pământ, e fost hărăzit, spre stăpânire, de Bunul Dumnezeu Neamului românesc şi este un păcat strigător la Cer ca să îi fie stăpânit în Ţara ta—de acei ce niciodată n'au trecut prin iorul ceasorilor de tranşee.

Drept aceea acum într'un suflet şi într'un gând, rosteşte cuvintele de foc: *„Până aici"*, şi cu forţa fără asemănare care-ţi aşteaptă porunca, croeşte-ţi altă soarta pe acest petec de pământ dat ţie de Bunul Dumnezeu ca singur să te bucuri de toate bunătăţile lui...

A te pronunţa acum înseamnează a iscăli ad-hoc sentinţa tuturor acelora cari din bunurile tale şi-au făcut monopoluri personale distrugându-ţi toate resorturile de viaţă...

A întârzia, trăind pe mai departe în letargia care te-a cuprins, înseamnează a-ţi iscăli cu propria ta mână sentinţa de moarte...

O, Doamne, e oribil acest lucru; e cu neputinţă, ca acest Neam Românesc care pururea în tracut s'a bucurat de binecuvântarea Ta, să fie lăsat prada mişeilor şi tâlharilor inconştienţi.

Drept aceea, deşi pericolul e mare, Neamul românesc nu trebue să moară, fiindcă el nu poate muri. El trebue să trăiască în veci.

Dar acum, spre binele tău cel mare, pe care de mult îl aştepţi dela oameni incapabili, caută ca prin „Omul" trimis ţie de sus şi prin tinerii săi bravi care-ţi aşteaptă cuvântul, să te purifici de tot lichelismul care te ruinează mereu şi care prin mrejele sale oculte a cuprins toate căile Tale de respiraţie.

Deci, Neam românesc, pentru salvarea ta, să-ţi spui Cuvântul.

Pr. Valeriu Voinea

Tabăra de muncă Gobor--Tecuci

— Ce concurs dau autorităţile! —

In vara anului 1934, când erau numai 4—5 tabere de muncă pe ţară, camarazii din **Tecuci** au avut şi ei o tabără în comuna **Gohor**, situată la 25 km. de oraş. Aici se începuse de câţiva ani construirea unei **biserici** din iniţiativa **Pr. Ioniţă Diaconescu**, sprijinit de un comitet de săteni cu tragere de inimă pentru faptele creştineşti. Lucrul însă mergea greu din cauza lipsei de cărămidă, biserica având, după plan, 30 metri înălţime şi fiind cea mai mare din Moldova.

Camaradul **Ion Cruceanu**, învăţător, se oferă să doneze bisericei un număr de 50.000 **cărămizi** şi astfel deschide oficial tabăra pe data de 30 Iulie 1934, pornind lucrul cu o echipă permanentă formată din camarazii: **Emil Baciu**, student, **Gh. Baciu**, muncitor **C. Bostan** student, **T. Sevastre** şi **V. Sevastre** învăţători, ajutaţi de: **N. S. Onica**, **Ilie Agache** plugari, **C. Chiriac**, cismar, **V. Serghe** student, **T. Mereuţă** dogar, ş. a., toţi din Gohor şi împrejurimi.

La 28 August vine din tabăra **Rarău** d. I. **Gh. Crânganu** şi ia comanda lucrului, camaradul **Cruceanu** plecând să-şi ia în primire postul de învăţător. Spiritul camaraderesc se accentuiază şi elemente încercate vin în tabără. Numărul cărămizilor se ridicase la 30 mii.

La 5 Septembrie, când erau 40 camarazi la lucru, apar 40 jandarmi sub comanda maiorului de jandarmi **Metz**, înconjoară tabăra, se năpustesc asupra camarazilor, îi lovesc brutal cu patul armei, îi leagă în lanţuri şi îi transportă la poliţia oraşului, unde primul-procuror **Roman „face cercetări"**, cu bătae şi înjurături. Se emit mandate de arestare camarazilor: **I. Gh. Crânganu**, **C. Ghiţ**, **C. Bostan** studenţi, **Veliciu Niţă**, apicultor şi **T. Sevastre**, învăţător şi sunt daţi în judecată **„pentru uneltiri contra siguranţei Statului, reprimarea unor noi infracţiuni la liniştea publică, îndem la rebeliune şi lovire"** iar camarazii: **I. Băriadeanu**, **Gh. Crişan**, **V. Serghe** studenţi, **Ion Neculai** şi **Gh. Pohrib**, plugari sunt puşi în libertate.

Procesul începe la 11 Sept. şi continuă pe ziua de 13 Sept. Apărarea este susţinută de d-nii avocaţi: **Ionel I. Moţa-Bucureşti**, **Nelu Ionescu-Iaşi** şi şase fruntaşi ai baroului local. Tribunalul aduce un verdict de achitare. Procurorul face apel şi la 30 Oct. 1934, Curtea de Apel din Galaţi, respinge apelul, camarazii rămânând achitaţi.

Cărămida este arsă şi cu ea s'a continuat lucrarea bisericei. Lucrul a încetat de atunci, din lipsa de fonduri, prefectura locală refuzând să mai dea suma acordată acestei biserici.

In vara anului 1936 însă, braţele camarazilor vor frământa din nou lutul, văile Gohorului vor răsuna iar în cântece haiduceşti, şi biserica se va înălţa tot mai mult spre cer, în ciuda adversarilor şi bucuria credincioşilor.

V. Nac u—Tecuci

Drumurile Basarabiei

— Dela 1812 la 1935. — Diferite specimene de miniştri ai Basarabiei şi de miniştrii de viţă basarabeană. — Cotiga cu două roate. — Ce nu fac guvernele face tineretul coustructiv al partidului „Totul pentru Ţară". — O paralelă între Basarabia şi Abisinia — Şperţarii şi spirtarii înghit şoselele plănuite, dar neisbutite — „Jelui-m'aşi şi n'am cui".

În 1812, anexiunea Basarabiei de către atotputernicul ţar Alexandru I al Rusiei, s'a făcut fără împotriva boierilor localnici, cari ştiuseră să facă o meşteşugită propagandă, prin târguri şi sate, în favoarea acestui act politic, pe care apoi l-au regretat, dar era prea târziu.

Sufletul filo-rusismului semănat printre boierii basarabeni era mitropolitul Gavriil Bănulescu-Bodoni, care ajunsese la mari funcţiuni bisericeşti în Rusia, după anexiune.

Ce spuneau partizanii anexiunii? Spuneau că protecţia şi gospodărirea Basarabiei de către **o mare putere creştină**, este mult mai convenabilă, decât robia turcească. Ce bine au făcut Turcii păgâni pentru biserica Basarabiei? Ce interes au arătat pentru propăşirea gospodărească a locuitorilor? Ce lucrări pentru nevoile obşteşti s'au realizat sub îndelungata asuprire turco-fanariotă? Nimic. Ba, din contră: birurile şi angaralele creşteau an de an; slugile Turcilor din Fanar veniau şi alţii străini cu duiumul în Principatele Române, unde ocupau scaune domneşti sau alte înalte funcţiuni în divane, îmbogăţindu-se vertiginos pe spinarea şi din sudoarea ţăranilor băştinaşi, ajunşi în sapă de lemn; trăind în colibe şi în bordee fără ferestre, mâncând la rare intervale câte o bucată de mămăligă, fără lemn în bătătură iarna, cu trupurile acoperite în zdrenţe, cu obrajii de ceară, înotând în glod până'n gât în timp de iarnă, neavând drumuri pietruite pentru cărăuşie; aşa trăia ţăranul basarabean înainte de anul 1812.

Cu argumente trase dintr'o asemenea penibilă situaţie, mitropolitul Gavriil şi boierii rusofili au isbutit să facă atmosfera prielnică anexiunii Basarabiei de către „sfânta Rusie", imperiu bogat, plin de bune făgăduinţe pentru viitorul Basarabiei.

Ce pierdem — gândiau basarabenii — dacă ne schimbăm stăpânul păgân pe un altul creştin ca şi noi, care se va uita mai cu milă, dacă nu chiar cu dragoste la noi?

Şi-aşa, anexiunea s'a făcut, cu asentimentul tacit al boierimii. Astfel era momentul politic de atunci.

Dar, vai! ce amarnică decepţie a venit după un răstimp de 15—20 ani! Libertăţile se restrângeau, auto-ocârmuirea „oblastiei" Basarabiei se evapora, devenind o simplă „gubernie" rusească de periferie, ca oricare alta. Progresul nu se vedea, fiindcă nimeni nu se îngrija de luminarea, buna starea şi înlesnirea traiului locuitorilor băştinaşi. Limba rusă pune stăpânire pe cărţile sfinte şi pe cele de şcoală, numele se rusifică, migraţiunea armenilor, a grecoteilor, a cinovnicilor ruşi şi mai ales a jidanilor leşeşti, ajunge o calomnitate naţională şi economică pentru basarabeni. Robirea ţăranilor la câţiva străini şi înstrăinaţi devine aproape generală. Prin anul 1900 se pune în practică politica de colonizare a pământurilor Basarabiei cu germani, francezi, găgăuzi, ucraineni şi jidani, în timp ce Moldovenii erau colonizaţi la graniţa asiatică a Rusiei, sau în aspra Siberie. Dela 1812 şi până la 1918, bogata şi sfânta Rusie n'a găsit cu cale să înfiinţeze într'o provincie cu 3 mil. de locuitori, nici o instituţie de învăţământ superior. Un singur seminar şi 7 licee, vasăzică nişte biete şcoli secundare, fuseseră fiinţă pentru luminarea Moldovenilor. Drumurile desfundate, satele rămăseseră aşa cum erau pe vremea Turcilor, chiar oraşele erau nepietruite, locuitorii înotând în noroaie şi orbecăind noaptea în întuneric.

Aceasta a fost situaţia în momentul când „Statul Ţării" şi întreaga suflare moldovenească a Basarabiei a făcut apel la oastea română să vină aci pentru ca, prin votul dat, să se unească pe veci cu Patria Mamă.

Au trecut de-atunci 17 ani şi mai bine. Statul român a făcut sacrificii grele pentru îmbunătăţirea traiului în Basarabia. Dar ce folos, dacă acei cari au deţinut puterea, n'au ştiut să sistematizeze programul lucrărilor de îmbunătăţire, să le realizeze după importanţa lor şi să mânuiască banul pentru lucrări cu toată chibzuinţa cuvenită.

Guvernele „democratice" ale României Mari aveau datoria să facă acel program şi să-l realizeze în primii 3—4 ani, fiecare ministru în sfera atribuţiilor sale, mai ales că Basarabia a avut aproape în permanenţă câte un „ministru special", care trebuia să facă ceva, cât de cât, pentru ea, el neavând altă treabă decât să se informeze asupra nevoilor localnice şi să le semnalizeze centrului, cerând insistent să fie satisfăcute, după propunerea, bine gândită, ce ar fi făcut-o.

Dar, ce să le pretindem unui Dr. de plasă (**Danil Ciugurean**) unui ţârcovnic (**Pan. Halippa**), unui avocăţelaş de-a şeptea spiţă (**D. Bogos**), unui general orbit de patima politică (**Ion Răşcanu**), unui latifundar ajuns la aman (**Vl. Cristi**) şi alţii, **ejusdem farinae**, cari s'au pomenit succesiv **miniştrii ai Basarabiei**? Ba, Halippa şi general Răşcanu au fost în această demnitate în 2—3 guvernări şi au avut şi portofolii.

Să mai pomenim de domnii **Inculeţ Cihan**, şi dealţii basarabeni cari fac, sau au făcut parte din guvern, fără ca să-i doară inima de Basarabia?

Dovadă de incapacitate a celor ce s'au perindat pe fotoliile ministeriale se vede. În loc să facă drumuri, ca să poată circula bogăţia locală cu uşurinţă, dintr'un loc în altul, au irosit milioanele cu propaganda politică şi cu banchetele.

Doi trebuiau drumuri cari să poată suporta camioanele, căruţele şi carele şi pe timp ploios, iar nu ca ţăranul să pună o ladă pe 2 roate, la care înhamă **doi cai**, ca să-l poată transporta numai pe el şi-un sac de grâne până la târg. **Cotiga** aceasta cu două roate, nu putea oare să dispară de mult, dacă era bunăvoinţă din partea politicianilor locali, orbiţi de febra îmbogăţirii personale?

Licitaţii peste licitaţii pentru construcţii de şosele, de poduri şi apeducte, de diguri şi edificii publice, şi mai peste tot, praful se alege de lucrările începute dar neisprăvite, date în antrepriză la jidani, sau de şosele lucrate de mântuială şi stricate după puţină vreme dela pompoasele recepţionări, făcute de oficialităţi şi inaugurate cu copioase banchete din banii Statului.

Lucrările rămân neisprăvite, zic domnii politicei locale, **din lipsă de fonduri**; dar ce fonduri are la îndemână **tineretul constructiv** al partidului **„Totul pentru Ţară"**, care a zidit din temelii biserici, diguri, a durat ca din pământ un oraşel cochet pe malul Mării negre a săpat fântâni, edificii de interes obştesc şi un sanatoriu? Fără capitaluri, într'un timp relativ scurt tineretul nostru a realizat mai mult decât guvernele de după Unire în 17 ani, deşi multe sute de milioane s'au risipit de-a surda pentru construcţiile locale de către aceste guverne democratice. Nu's fonduri? Dar dacă nu's, există totuş materie primă, există regimente de pioneri şi de alte arme, există şcoli de meserii, ingineri şi arhitecţi plătiţi de Stat. De ce nu's puse la contribuţie aceste valori, cari nu cer cheltuială suplimentară, cari cu concursul satelor, obligate prin lege la **prestaţie în natură** ar face minuni în ceeace priveşte lucrările de utilitate publică.

Dar cui i-o spunem noi? Vorba lui Eminescu: **„Jelui-m'aş şi n'am cui..."**

Şi când auzim că armata italiană a brăzdat peste toate regiunile cucerite dela abisinieni cu drumuri solide, pe cari circulă în voie artileria grea, tancurile şi convoaiele de aprovizionare, inima ni se strânge de durere gândindu-ne că în Basarabia nu s'a putut realiza aşa ceva. Ce face un general italian, plin de iniţiativă şi pătruns de imperativele momentului, în interval de numai 2 luni, nu pot face la un loc toţi miniştrii şi subminiştrii noştri, cari au guvernat Basarabia românească dela unire şi până azi.

Ce să facem, dacă **şperţul** şi **risipa** îşi trăiesc aci epoca de glorie!

Dacă spirtarii, proprietari de cazane, spoliază Statul cu multe milioane anual!

Dacă lucrările se dau în antrepriză la jidani, cari habar n'au de dragostea faţă de ţara care îi adăposteşte şi-i ocroteşte.

Aşa e la noi, dar nu-i tot aşa şi în sălbatica Abisinie...

Al. Cladoveanu.

Vizita D-lui general Cantacuzino-- Grănicerul în Basarabia

D. **General Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul**, şeful partidului **„Totul pentru Ţară"**, a vizitat, zilele trecute, provincia dintre Prut şi Nistru.

Eroul războiului şi martirul dela Jilava a luat contact cu şefii judeţeni ai partidului, cărora le-a dat instrucţiuni în materie de organizare.

La Chişinău, d. General a făcut mai multe vizite. Remarcăm două vizite mai importante: 1. A vizitat **Facultatea de agronomie**, unde a fost primit de către d. **Harlamb Vasiliu**, decanul Facultăţii, parte dintre profesori şi studenţime. A luat parte la serviciul divin din Capela Facultăţii, a vizitat laboratoarele de: fitotechnie, chimie, entomologie, pomicultură, maşini agricole, biblioteca, seminarul de economie rurală, etc., rămânând impresionat şi felicitând pe d. **Decan Vasiliu**, pentru nobilul scop căruia şi-a închinat mintea şi puterea sa de lucru, cât şi pe d-nii **Zamfirescu, Bontea, Cherdivarenco**, etc.

În aula facultăţii, d. General, văzând placa de marmoră pe care e scris conţinutul actului **Unirei** Basarabiei, a întrebat: **„Cum se împacă acest act, semnat de d. Inculeţ, cu recentul Jurnal al consiliului de miniştri, prin care Basarabia este dată jidanilor spre colonizare, care jurnal a fost propus şi semnat tot de d. Inculeţ?**

2. D. General Cantacuzino a vizitat o comună din judeţ, unde a luat parte la sfinţirea steagului unui **Cuib al partidului „Totul pentru Ţară"**. Mulţumit de felul cum se prezintă **partidului „Totul pentru Ţară" din Basarabia**, d. General şi-a manifestat credinţa că numai sunt în măsură a curma răul din rădăcină, în această Ţară căzută pradă **francmasoneriei jidano-comuniste.**

Jidanul escroc dela „Hamburg America Linie"

— reprezentant general al serviciul maritim român —

Am scris, nu de mult, că jidanul **L e i z e r Lazarovici**, conducătorul firmei germane **„Hamburg America Linie"** a escrocat o mulţime de nemţi din Basarabia, cu sume de 2.840 dolari americani.

Cazul a ajuns la Cabinetul de instrucţie din Chişinău. Escrocul însă n'a fost arestat; dimpotrivă, i s'a încredinţat postul de **reprezentant general al serviciul maritim român pentru Polonia şi Ţările Baltice!**

O rugăminte, d-lui prim ministru: **Vă rugăm ca, în loc de puşcărie, să aveţi grijă ca escrocul Leizer Lazorovici să fie numit ministru, sau cel puţin subsecretar de Stat...**

— —

Un sistem de joc la loterie

Faţă de întrebările pe cari ni le pun unii cititori, dacă nu cumva există un sistem de a juca la loterie cu mai multe şanse şi chiar cu o investiţie mai redusă, am cercetat problema aceasta în amănunt şi am ajuns la următoarea concluzie:

Există într'adevăr un sistem de a urmări şanse mai ieftin şi mai precis. Acesta este ceea ce numim sistem de joc în participaţie, sau în grup.

Iată cum se poate realiza acest sistem: la colecturi se găsesc aşa numite liste de participaţie sau de grup, în cari se cuprind 10 sferturi de loz, de numere diferite, dar care se termină cu cifrele 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, la rând. Sferturile acestea de loz nu se vând separat ci numai persoanelor care doresc să joace în sistemul grupului şi cari pot fi maximum 10 de fiecare grup.

Fiecare jucător plăteşte câte 200 de lei, ca pentru un sfert de loz şi primeşte un bon de *participaţie*, pe care sunt scrise toate numerele celor 10 sferturi de loz din grupul său.

Avantagiile sunt foarte mari. În primul rând, plătind numai 200 de lei, jucătorul are şanse să câştige pe 10 numere matcă şi pe 10 numere anexe. Orice număr din acestea ar câştiga, câştigul se împarte între toţi jucătorii din grup fiecare luând deci o zecime.

Pe de altă parte, jocul este mai ieftin deoarece, după planul loteriei de stat, trebue neapărat ca din 10 sferturi de loz cu numere în rând cum este cazul grupurilor, să iasă până la sfârşit un număr oarecare de lozuri, cel puţin cu banii înapoi. Lucrul acesta este stabilit prin plan, aşa că asupra lui nu mai poate fi discuţie. Jucătorii dintr'un grup de 10 sferturi aşezate la rând, vor avea cu *siguranţă* şanse de a câştiga o sumă care repartizată egal asupra tuturor participanţilor, le va reduce costul lozurilor şi eventual le va da şi un mic câştig.

Cei ce joacă în asemenea grup de 10 sferturi au deci toate avantajiile de mai sus. Ei ar putea să mai joace un sfert de loz separat, pentru a-şi urmări şi singuri, norocul. Cu sistemul acesta, jucătorul are şansele cele mai însemnate, cu riscul cel mai mic.

Ştiri, fapte şi polemici

Un grefier jidan se dă drept magistrat. Grefierul jidan, Morit Meiniler, dela Trib. Lăpuşna, a provocat, zilele trecute un enorm scandal în restaurantul „PEAHA". Câţiva studenţi, ofensaţi de jidan, l-au pus la punct. În timpul „răfuelei", jidanul a spus: „Voi ştiţi cu cine aveţi de-aface, sunt magistrat, am să vă învăţ eu minte".

D. procuror general, Ionescu-Darzău, are cuvântul.

•

O fermă jidovească. În Galaţi s'a inaugurat ferma jidovească Serdaru. Cu această ocazie reprezentanţii jidanilor au vorbit despre colonizarea jidanilor în România, unde şi ei „au dreptul să fie ţărani". Oare d. Ion Inculeţ n'a luat parte la această solemnitate?

•

Anularea unor permise ale „ziariştilor". Sindicatul ziariştilor creştini din Basarabia" a întocmit un memoriu, prin care a cerut anularea permiselor de ziarist, acordate unor escroci, şantagişti, oameni imorali şi agenţilor electorali

Printre primii, propuşi a fi scoşi din categoria ziariştilor, figurează escrocii Elie Samuil Herşcu Naghel, zis Elefterie Negel, puşcăriaşul Iţic Alterzon, zis Alex. Terziman şi asasinul Moişe Oreşter.

• •

Prigoana împotriva „României Creştine". Din Galaţi ni se comunică că ziarul „România Creştină" este supus unei prigoane fără seamăn din partea unor jidani şi jidoviţi. Astfel, Duminică 3 Noembrie, jidovitul Capoianu, care se dă drept „inspector de ziare" a încercat să interzică vânzarea ziarului la o adunare publică. Asupra acestui CAPOI, vom mai reveni.

Corespondenţa redacţiei

— —

D. Gh. Lădariu-Hunedoara: Trimiteţi corespondenţă de probă, scrisă în spiritul ziarului.

• • •

D. Belchiţă Olimpiu-Bucureşti: În „Sindicatul ziariştilor creştini din Basarabia" se poate înscri ori ce ziarist român-creştin. Pentru a fi înscris: trimiteţi o cerere de înscriere, în care arătaţi la ce ziare lucraţi şi de când activaţi în presă; cotizaţia lunară e 20 lei, 20 lei taxa de înscriere şi 20 lei carnetul de membru, pentru care trimiteţi 2 fotografii.

• •

D. Bunea Gh. Petre, Alba: S'au primit banii. Abonamentul Nr. 530. Vi se trimite ziarul regulat, cercetaţi la poştă.

Citiţi săptămânal

„România Creştină"

BILANŢ SAPTAMANAL

INTERNE

— Guvernul a interzis congresele partidelor naţional-creştin şi naţional-ţărănesc, convocate pentru 15 Noembrie în Bucureşti. [illegible] s'au supus măsurilor guvernului, ţărăniştii însă, ameninţă că vor [illegible] marş asupra Capitalei şi vor cucerii puterea cu forţa. [illegible] niştilor sunt toate forţele iudeo-masonico-comuniste din Ţară [illegible] instituite.

— Din toată ţara se ivesc energice proteste împotriva guvernului pe tema autorizării [illegible] jidoveşti „The Jewish Colonization [illegible]" de a coloniza jidani în Basarabia. După unii, guvernul, prin [illegible] se face vinovat de trădare de Ţară, dar, cu toate acestea, guvernul n'a demisionat.

— Naţional-ţărăniştii se află în o grea răspântie: majoritatea conducătorilor, în frunte cu agitatorii Mihalache, Lupu şi Madgearu, [illegible] dreaptă spre o dictatură APROBATĂ de Moscova; o parte dintre [illegible] tagi ar fi pentru o politică de DREAPTA, alături de d. Vaida [illegible] grup, în frunte cu d. Iuliu Maniu, nu se ştie precis ce [illegible] în umbră!

— Partidul „Totul pentru Ţară" continuă organizarea [illegible] toată Ţara. Acest partid nu se amestecă în actualele maşinaţiuni democrato-politicianiste şi nici nu pactează cu alte grupări, cari [illegible] la ce compromisuri ajung, ţin cu ori ce preţ să se vadă la guvern. [illegible] tidul generaţiei constructive a oamenilor vremurilor noui, ştie ce [illegible] ştie ce face şi, cu siguranţă, va ajunge la realizarea idealurilor [illegible] vorbăria deşartă şi fără a îngenunchia în faţa unor puteri [illegible] atotputernice la noi.

EXTERNE

— La Paris s'a început judecarea procesului afacerei Staviski, în care figurează 25 acuzaţi. Procesul va dura cel puţin una lună. [illegible] proces poate fi echivalat cu afacerile cu Skoda, Devizele, etc. din România; în vreme însă ce foştii miniştri francezi se apărat în boxă, [illegible] miniştri români, cari au înghiţit milioane din diferite afaceri [illegible] se pregătesc să ia puterea prin revoluţie!

— Trupele italiene înaintează pe tot frontul abisinian. Populaţia abisiniană primeşte, cu multă însufleţire, armata italiană, care [illegible] o ţară sălbatică cu milioane de oameni supuşi sclaviei.

— Italia pregăteşte rezistenţa împotriva sancţiunilor economice. Între ţările cări au aderat la „aplicarea sancţiunilor", deşi Italia [illegible] prea are nevoe de noi, dimpotrivă, se găseşte şi izolata noastră [illegible] soară, România ...

Rezultatul plebiscitului din Grecia: 1.491.992 voturi pentru [illegible] narhie 32.452 voturi pentru republică şi 3.368 voturi anulate. În curând regele George se va înapoia pe tronul Greciei.

CONCORDATUL

O atenţie specială s'a acordat de către Congresul Naţional Bisericesc problemei concordatului nostru cu Roma catolică.

Concordatul a fost ratificat de guvernul român în 1930. Şi de atunci până astăzi, Biserica noastră ortodoxă n'a scăpat nici un prilej potrivit ca să ridice glasuri cu autoritate, proteste împotriva concordatului. In special de problema concordatului s'a ocupat mult Ardealul ortodox, unde se duce — mai ales de frăţia ortodoxă română — o luptă sistematică, în scop de a convinge, în fine, guvernul să revină, să se ocupe serios cu examinarea cea mai atentă a concordatului spre a se stabili de către oameni pregătiţi, *în ce măsură prevederile lui sunt în contrazicere cu principiile Constituţiei şi ale legii cultelor, pe de o parte, dar pe de altă parte cu interesele vitale politico-naţionale ale Statului român.*

Catolicismul la noi a devenit astăzi o putere formidabilă, c'o situaţie excepţională, privilegiată. Aceasta se datoreşte în cea mai mare măsură tocmai concordatului.

Ca să se ilustreze cele spuse, e de ajuns să pomenim numai despre două dispoziţii capitale din concordat.

Oamenii de stat cari au negociat cu Vaticanul, fiind cu totul nepregătiţi, 1) au recunoscut cultului catolic la noi în ţară 11 episcopi de [illegible] acest mult numără abia 2 1/2 milioane de credincioşi, faţă de Biserica ortodoxă cu 13 1/2 milioane credincioşi cu 18 episcopi, în numărul cărora intră şi episcopul armatei; şi 2) i-au consfinţit un fond [illegible] cu numele de „Patrimonium sacrum", din renta 500 000 jugăre expropriate [illegible] *fost minte că catolicii până* [illegible] *proprietare erau numai uzufructuari şi nu proprietari ai pământului, pământul era proprietatea* [illegible] *lui (notaţi şi aici, că* [illegible] *legea organizării Bisericii ortodoxe din 1925 s'a creat un „Fond general bisericesc" care nu l'a înzestrat cu nimic,* [illegible] *dar un ban!).*

Concordatul s'a pus în [illegible] consolidării *Unităţii naţionale. De unde* biserica [illegible] din Transilvania e re[illegible] de către *constituţie* [illegible] *biserică naţională, ca* [illegible] *todoxă, concordatul* [illegible] *format-o în biserica internaţională.*

Menirea bisericii greco-catolice române, după [illegible] e strâns legată de m[illegible] sericii ortodoxe, ambele chemate să se dezvolte [illegible] drul intereselor de [illegible] cordatul, în locul solidarităţii sufleteşti a celor două [illegible] naţionale, a deschis calea [illegible] măşiei şi a supărării [illegible] dintre ele, în paguba [illegible] naţiunii române.

Iată pentru ce, orice român salută cu toată satisfacţia [illegible] Congresului Naţional Bisericesc care, în sesiunea sa [illegible] hotărî să ceară guvernului denunţarea concordatului cu Roma. Econom **Leon Trofin** Profesor

Cinci milioane lei pentru un ziar jidano-liberal în Chişinău

Am arătat, în Nr. 17 al ziarului nostru că în Chişinău s'a anunţat apariţia ziarului *„Gazeta Basarabiei"*, care, după cât suntem informaţi din sursă sigură, va fi condus de *cunoscuţii jidani, escroci şi şantagişti: Iţic Alterzon, zis Alex. Terziman, Elie Samuil Herşcu Naghel, zis Elefterie Negel-Caliacra (reprezentantul „Universului" în Basarabia) şi Nuhăm Ştein, zis Nicolae Teişanu.*

Între timp, surprinşi că acestor gangsteri ai presei li s'a fixat salarii între *10—15.000 lei lunar*, ne-am interesat: *de unde fonduri pentru un ziar independent* (căci aşa este anunţat: *„Va apare un ziar complect independent)"* şi am aflat că d. *Ion Inculeţ*, ministru de interne *(ştiţi dla cu jurnalul Consiliului de miniştri, care vinde Basarabia jidanilor) a acordat suma de 5 (cinci) milioane, lei pentru editarea acestui ziar „independent".*

Ziarul încă n'a apărut, având în vedere cine va fi în el, ne putem închipui ce fel de *„independent"* va fi şi mai ales, cât de „românesc" va fi. Este un ziar de scandal, care va intra în galeria ziarelor [illegible] *comuniste existente în Chişinău.*

Şi când ne gândim câte [illegible] tăţi n'ar fi fost satisfăcute [illegible] suma de 5 milioane [illegible] se aruncă, dintr'o condei, în buzunarul unor paraziţi *jidani, tovarăşii lui* [illegible] *judeo-liberală din Chişinău.*

BLESTEMAŢI POLITICIENI RISIPITORI! *Nenorocită Ţară!*

Bandiţii codrului basarabean

— Duduia misterioasă dela Direcţia silvică din Chişinău. — Dece nu sunt arestaţi tâlharii?

Ne-am ocupat pe larg de jaful comis în pădurile basarabene, de o bandă de jidani, în frunte cu faimosul *Mendel Grebocepaiel* ajutată de anumiţi funcţionari silvici conrupţi, în frunte cu inginerul Lisievici.

Jaful este aşa de bine organizat încât hoţii, chiar prinşi asupra faptului, scapă de sancţiunile justiţiei. Ai impresia că de SUS până JOS, la Casa Pădurilor, există organizată o reţea de tâlhari, cari fură, sistematic, fără frică de sancţiuni. *O mână spală pe alta şi amândouă fură pădurile din Basarabia.*

Un caz revoltător este acela al tâlharului, inginer Lisievici, care a fost dovedit că a furat zeci de hectare pădure, în tovărăşia jidanului *Grebocepaiel* şi, în loc să fie arestat, sau cel puţin obligat să despăgubească statul, [illegible] şi se plimbă liber [illegible] cum spuneam, justiţia şi [illegible] publică!

Şi acum câteva întrebări: *D. Constantinescu, directorul* [illegible] *din Chişinău, ar putea să ne spună cari sunt motivele* [illegible] *drastice împotriva* [illegible] *dine? De ce jidanul Grebocepaiel continuă a fi purtat la* [illegible] *de furturi, ing. Lisievici* [illegible] *da-t-se aşa, în orice* [illegible] *spre a* [illegible]

Ultima întrebare: Cine este [illegible] *misterioasă, care* [illegible] *cerile cu jaful din* [illegible] *bene? Hai, spune* [illegible] *cel altfel o denunţăm...*

Tipografia „PRESA BUNĂ" str. Regina Maria No. 48.